

LA VANGUARDIA cat

ENVIADA EL 1882 PER LLOP LABRÉS I L'ON TREYCLONS GOCÓ

Els joves estudiants, durant l'assaig general de dimarts passat al CCCB

Adolescents del Raval debuten amb un espectacle emocionant

Mosaic d'emocions

CARINA FARRERAS
Barcelona

Va aparèixer el director teatral francès Didier Ruiz, de La Compagnie des Hommes, per tres instituts del Raval (Miquel Tarradell, Milà i Fontanals i Consell de Cent) el mes de març d'aquest any i va anunciar que buscava actors per a la seva pròxima obra, *2015 com a possibilitat*. No faria càsting. Podien apuntar-s'hi aquells que volguessin interpretar l'obra, només exigia una condició: complir amb el calendari. Això és, estar disposats a assajar tots els dissabtes compresos entre març i juny i tots els dies de les vacances escolars de Setmana Santa. Van anar marxant de la sala fins que van quedar una vintena d'adolescents, tots estudiants de Secundària i Batxillerat, en edats compreses entre els 15 i els 20, majoritàriament originaris de diferents cultures. L'obra s'havia de començar. Serien ells els que li donarien sentit, els que elaborarien els textos, compendrien la seva interpretació a base de petites peces individuals que conformarien un mosaic coral.

Avui, dijous, col·locaran dotze cadires en línia a l'escenari del CCCB. S'aniran aixecant d'un en un, mirant directament al públic, i s'expressaran, amb senzillesa i claredat, mos-

trant la seva singularitat. Ni una paraula serà sobrerera. Parlaran del seu barri "per les festes de Sant Joan que coincideixen amb el Ramadà; el meu carrer és bulliciós, la meua mare es posa furiosa i llança galledes d'aigua, i em deixa tirar ous. M'agrada el meu carrer". Dels seus somnis i por: "Voldria independitzar-me, tenir un sofà, una pantalla gran, una X-box i un pastor alemany"; "Jo vull viatjar per tot el món i estar sempre amb la

Dotze estudiants inunden amb la seva energia i intimitat el teatre del CCCB

meua mare, encara que visquem al carrer"; "Jo somio a convertir-me en sirena, nedar per tots els mars i descobrir tresors. Ja sé que és impossible". Explicaran què pensen de l'amor i del sexe: "Les dones són un misteri per a mi. Si els preguntes, diuen que no els passa res, però no és veritat perquè jo veig que sí que els passa. Encara que no les compregui del tot m'agraden, em fascina el seu costat bonic"; "Hauriem de fer-ho amb la persona que ens agrada i sem-

pre que estiguem segurs, però en realitat, ens morim de ganes de provar-ho i, a més, sabem que és perillós. Això m'atreu del sexe". Descriuran el seu concepte de la llibertat i què senten davant la mort: "La mort és inevitable però jo no vull morir, i és injusta per a qui no viu prou"; "Sempre estaré agraïda per qui va fer la versió d'aquesta cançó, pel seu ritme i per la seva lletra, per tot el que sento quan l'escolto". Ballaran una peça de hip-hop mostrant disconformitat, o cantaran amb bellíssima veu una cançó en homenatge als seus orígens. Inundaran, en definitiva, la sala de la seva intimitat, de la seva energia, de la seva fragilitat i, per damunt de tot, de la seva alegria.

Didier Ruiz, amb l'assistència de Mónica Bofill, ha aconseguit una extraordinària transformació en quatre mesos d'uns nois amb espatlles caigudes i caps cotes als adolescents segurs de si mateixos que mostraran un mosaic d'emocions compost de peces inigualables. Ho va fer a París l'any 2013 i a Avinyó el 2014, i farà la mateixa acció a Nantes l'any que ve. L'escenografia està a càrrec de Torneu Vergès (nascut a Olot el 1956), que presenta tres peces més al Festival del Grec (*Anatomia pública*, *Aritmies* i *Síndrome amnésic amb fabulacions*). ●